

Η ΜΑΡΤΥΡΙΑ ΤΗΣ ΚΟΡΗΣ

Η Ελπίδα ένωσε την ανάγκη να ανακαλύψει περισσότερα για την ιστορία της Κόρης. Την πλησίασε, την κοίταξε με θαυμασμό και τη ρώτησε:

«Ποια είσαι, Κόρη με τα αμυγδαλωτά μάτια;»

«Κόρη με τα αμυγδαλωτά μάτια...Ναι, θα μπορούσε να είναι αυτό το όνομά μου. Σχεδόν καθημερινά ακούω αυτή τη φράση μέσα στο Μουσείο Ακρόπολης, όπου βρίσκομαι. Παρατηρώ τους επισκέπτες να με κοιτάζουν, παρακολουθώ κι αισθάνομαι τα πάντα».

«Ποιος σε δημιούργησε;», εξακολούθησε η Ελπίδα.

«Δεν γνωρίζω το όνομά του. Ξέρω, όμως, ότι αφιέρωσε πολύ χρόνο και φροντίδα, για να δώσει ζωντανία σε ένα τόσο σκληρό πέτρωμα. Το μάρμαρό μου μεταφέρθηκε από ένα νησί των Κυκλάδων, την Πάρο. Θυμάμαι ότι κρατούσα στα χέρια μου ένα αφιέρωμα για τη θεά Αθηνά. Τώρα, βέβαια, έχω χάσει τα χέρια και τα πόδια μου, όμως κάποτε στεκόμουν περήφανα στην Ακρόπολη, κοντά στον ναό της Αθηνάς, στον Παρθενώνα. Σε ευχαριστώ για το ενδιαφέρον και την ευγένειά σου».

Η Ελπίδα κοίταξε για άλλη μια φορά το όμορφο άγαλμα και είπε:

«Ξέρω ότι έχεις αισθήματα, ακόμα και αν είσαι άγαλμα. Πριν λίγο καιρό, γνώρισα έναν Πρίγκιπα, που ήταν κι αυτός άγαλμα, σαν εσένα, αλλά είχε την πιο όμορφη καρδιά, μια καρδιά γεμάτη αγάπη». Η Κόρη έκλεισε για μια στιγμή τα μάτια της και όταν τα άνοιξε ξανά είδε τον κόσμο πιο όμορφο από ποτέ.